

[Statsministeren.]

førertale gav udtryk for tvivl med hensyn til at få Grækenlandsspørgsmålet optaget på dagsordenen for det næste NATO-ministermøde. Når regeringen ikke har kunnet følge det socialdemokratiske forslag, som blev fremsat forud for det stedfindende NATO-ministermøde, skyldes det jo ikke, at vi er uenige; alle ved, at der her i tinget er en, jeg synes lykkelig enig i holdningen over for det græske diktatur. Det skyldes, at vi vidste — og jeg er overbevist om, at hr. Per Hækkerup er enig med os i det — at det ikke ville være muligt at få dette forslag optaget på dagsordenen, idet dette forudsatte en enstemmighed, som vi på forhånd vidste ikke kunne opnås. Et mislykket forsøg på at få det græske problem optaget på NATO-ministerrådets dagsorden ville let kunne komme til at fremstå som en sejr for det græske styre. Det er regeringens holdning til det socialdemokratiske forslag, og den er selvsagt ikke ensbetydende med nogen ændring i regeringens holdning i øvrigt til udviklingen i Grækenland. Det vil vel ikke være nogen nyhed, når jeg kan oplyse, at udenrigsministeren i sit indlæg på mødet i Lissabon som under alle de forudgående NATO-ministermøder i denne regerings periode har påpeget den belastning, som det er for NATO, at ikke alle lande lever op til den demokratiske målsætning, som er nedfældet i Atlantpagtens indledning.

Hvad ordførertalerne angår, går jeg ud fra, at man anser det for naturligt, at jeg især beskæftiger mig med det, som blev fremført kritisk imod regeringen.

Jeg må først gøre en mere principiel politisk betragtning. Hr. Per Hækkerup sagde, at regeringen ikke havde været samarbejdsvillig eller, hvis det ikke var tilfældet, så i hvert fald ikke havde haft samarbejdsevne. Det er klart, at man altid i den slags spørgsmål regering og opposition imellem vil anlægge en forskellig vurdering. Men jeg er så nødt til på baggrund af hr. Per Hækkerups anklage mod regeringen at fremlægge min, og min vurdering er, at socialdemokratiet efter valget i 1968 formentlig på grund af 2 sviende valgnederlag og 14 måneders forvirret samarbejde med SF totalt havde mistet evnen og viljen til at samarbejde med andre partier. I stedet har man på også ret afgørende områder anvendt den ikke ukend-

te, men sjældent samarbejdsfremmende destruktive oppositionspolitik. Jeg synes ikke mindst, dette er kommet til udtryk, når det drejer sig om den økonomiske politik.

Det er allerede sagt — men da det er så rigtigt, synes jeg godt, det kan gentages — at det virker ejendommeligt, at socialdemokratiets ordfører her næsten bebrejdede siger til regeringen, at vor indkomstpolitik ikke er lykkedes, når det dog er en politisk kendsgerning — jeg havde nær sagt også en historisk kendsgerning — at socialdemokratiet fra starten har brugt al sin styrke, både i og uden for tinget, til at forhindre, at regeringen kunne komme igennem med sin politik over for arbejdsmarkedet. Så virker det ejendommeligt, at man nu fører frem som en anklage imod regeringen, at denne indkomstpolitik ikke lykkedes fuldt ud.

Men jeg vil da gerne føje til, at en række resultater er opnået. Den indkomstramme, som regeringen har fundet forsvarlig, er i det væsentlige holdt for offentligt ansatte; den er holdt for landbrugets vedkommende, idet der ikke er foretaget nogen ændring af kompensationsordningerne, og for de selvstændige erhvervsdrivende er der gennemført en skærpet prisovervågning, og endelig er den fastholdt over for forøgelserne af de offentlige ydelser.

Når hr. Per Hækkerup siger, at indkomstpolitikken har slået fejl, må det altså være lønudviklingen på det private arbejdsmarked, han har i tankerne. Det er da rigtigt, at løntagerne på det private arbejdsmarked har haft en hastig reallønsforbedring, stærkere under denne regering end under nogen tidligere; det erkendes af alle, også af LO. Man kan også i overenskomstresultatet på det private arbejdsmarked nu i foråret konstatere en noget vel optimistisk vurdering hos parterne af, hvad vor samfundsøkonomi kan bære. Arbejdsmarkedets parter har imidlertid med deres fælleserklæring af 15. oktober i fjor tilkendegivet enighed om, at de har ansvar for løvoverenskomsternes samfundsmæssige virkninger, og den opfattelse, der her blev tilkendegivet, trænger til at blive videreført og videreudviklet.

Men hvis der skal være hold i hr. Per Hækkerups anklage mod regeringen på dette punkt, skulle det altså være, at vi på det private arbejdsmarked ikke greb yderligere ind, men med det samme slog fast, at